

Telegraful Român

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Șaguna

Onor. Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român Sibiu
Str. Șaguna 8

Abonamentul:

pentru parohii cl. I Lei 40.000; cl. II Lei 30.000; cl. III Lei 20.000. Particulari Lei 20.000. Autorități și străinătate Lei 40.000. De sprânză Lei 50.000.

Articole și corespondențe

se adresează REDACȚIEI Telegraful Român Sibiu strada Mitropoliei Nr. 45. — Articole nepublicate nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor

un cm.² 100 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiunile

se adresează ADMINISTRĂȚIEI foii Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Duhul adevărului

Criza în care se zbate astăzi omenirea, este și o criză de ordin ideologic sau o criză de adevăr. Pentru că deși s'au depănat din caietul vremii aproape două mii de ani de când a răsunat de pe buzele Mântuitorului mărturisirea adevărului prin excelență, totuși omenirea ignorează sau refuză «Lumina cea adevărată, care venind în lume, luminează pe tot omul» (Ioan I, 9). În consecință, se verifică și astăzi cuvintele sfintei Scripturi despre Hristos Adevărul: «Acesta în lume era... dar lumea nu l-a cunoscut. Intr'ale sale a venit, și ai săi pe el nu l-au primit» (Ioan I, 16—11).

Adevărul este menit nu numai să satisfacă dorul de cunoaștere al spiritului uman, care este mereu chinuit de întrebarea: Ce este adevărul?, ci este chemat să călăuzească pe om pe făgașul ce duce la împlinirea destinului său. De aceea, problema adevărului nu este numai o chestiune de ordin pur teoretic sau de exhibiție mintală, ci este o problemă existențială, o chestiune vitală, de a cărei rezolvire fericită atârână direct însăși împlinirea destinului nostru sau ratarea lui.

Cunoașterea adevărului prin excelență este permanent necesară în viața omenirii și cu osebire atunci când spiritul uman se găsește la răspântii de istorie. În atari momente, cunoașterea adevărului are să fie stâlpul de foc, care să călăuzească spiritul uman prin pustii întinericului ignoranței și al tuturor negațiilor, la Canaanul împlinirii adevăratului său destin.

Nimenia nu poate trage la îndoială faptul că omenirea se găsește astăzi la o mare răscruce a istoriei sale. Nici nu ne dăm cu toții seama, că momentul actual al istoriei omenirii este așa de grav și de hotărâtor, încât de felul în care înțelegem să trecem peste el, atârână viitorul lumii.

Căci omenirea se găsește astăzi încătușată în sbuciumul și în chinurile nașterii unei lumi noi. Ea se trudește să răstoarne o lume veche de nedreptăți și de neajunsuri, și pe ruinele ei să clădească o lume nouă, în care să stăpânească mai multă dreptate și mai multă fericită. De aceea, necesitatea cunoașterii adevărului prin excelență, este astăzi acută și satisfacerea acestei necesități, hotărâtoare.

Necesitatea cunoașterii adevărului prin excelență este nu numai vitală ci și acută, din pricina că în zilele noastre își dispută acerb dreptul la înțietate, o puzderie întreagă de ideologii, care se socotesc chemate să călăuzească spiritul uman la limanul pe care-l caută astăzi cu atâtă stăruință. În fața atâtor îmbieri de ordin ideologic, spiritul uman stă astăzi par'că desorientat și zăpăcit.

În atari împrejurări, se proiectează pe ecranul actualității sărbătoarea Rusaliilor. Și criza actuală de adevăr ne face să încercăm a desprinde din semnificația acestui mare praznic, una din laturile cele mai actuale și mai folositoare în reliefa lor.

Prăznuirea Rusaliilor este manifestarea entuziasmului luminat față de minunatele daruri ale sf. Duh, care sunt de o importanță covârșitoare în iconomia mântuirii noastre. Este sărbătorirea izbucnirii sau începutului unei lumi noi, prelușul desăvârșirii și fericii de dincolo de veac, lume care se naște și se maturizează sub undele viuificatoare ale sf. Duh.

Entuziasmul Rusaliilor îl constituie și cunoașterea deplină a adevărului mântuitor, prin mijlocirea sf. Duh. Pe cei ce stăruiau cu un gând și cu o inimă în cucernice așteptări, sf. Duh i-a botezat cu focul din cer al adevărului, aprinzând în inima lor văpaia credinței; a turnat în sufletul lor duhul adevărului.

Însuși Mântuitorul numește pe sf. Duh «Duhul adevărului» (Ioan 14, 17), pentru că sfântul Duh — în baza consubstanțialității Sale cu Tatăl și cu Fiul — este însuși adevărul prin excelență. Dacă Dumnezeu în Treime este adevărul absolut și prin excelență, atunci și sf. Duh este «Duhul adevărului» ca unul ce-i Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat.

În această calitate de adevăr plin, întreg și fără nici o restricțiune, sf. Duh ne învață să cunoaștem desăvârșit adevărul, ne conduce pe drumul adevărului și totodată distruge eroarea și ne ferește de ea: «Iar când va veni acela, Duhul adevărului, vă va călăuzi la tot adevărul» (Ioan 16, 13). Tatăl face cunoscut adevărul prin Fiul în Duhul sfânt.

Această funcțiune a sf. Duh s'a dovedit din plin la Rusalii. Căci convingerea fermă a sf. Apostoli față de adevărul adus în lume de Mântuitorul și voința hotărâită de-a-l propovădui cu orice jertfă, nu s'altceva decât rezultatul turnării într'ânși a Duhului adevărului.

Nu din lut, nici din carne, ci din Duhul adevărului a voit Dumnezeu să se nască crainicii adevărului Sîn. Foc dumnezeiesc, flacără curățitoare, văpaia credinței și a iubirii față de adevărul Său a turnat-o în sufletele lor, ca lumina și încălzit de acest adevăr, să-l propovăduiască la toată făptura. Cu fruntea înseninată de razele Duhului adevărului, sf. Apostoli sunt acum făpturi nouă și cu glas de arhanghel în propovăduirea adevărului izbăvitor. Sub flacără înviorătoare a convingerii ce țâșnește din propovedania lor, sufletul omenirii — însetat de atâta vreme după adevăr — se desmorțește din întinericului ignoranței

și — udat de roua binefăcătoare a Duhului adevărului — rodește cea mai aleasă agoniseală a sa: cultura creștină.

Drept aceea, lecția izbăvitoare pe care trebuie s'o desprindă omenirea zilelor noastre din semnificația Rusaliilor, aceasta este: *Adevărata cultură, menită a fi chezașia și temeliea unei vieți și a unei lumi noi, poate să răsără numai de sub flacără de foc a Duhului adevărului.*

În mijlocul atâtor suferințe și în vârtejul tuturor furtunilor, să cădem în rugăciune fierbinte către sf. Duh: Duhule sfinte, plenitudinea adevărului și îmbelșugat izvor de lumină, revarsă peste noi văpaia inspirației și a iubirii de adevăr, aprinde în noi focul credinței și lumina culturii; înoeste-ne întru adevărul Tău și fi părghia pentru progresul omenirii în credință și în cultură, „în credință prin cultură și în cultură sfințită prin darul credinței“.

G. SÂRBU

In ajutorul frăților mai mici

Am scris în repetate rânduri de frumoasele ajutoare trimise scumpulor noștri orfani ocrotiți în casa Bisericii, din partea diferitelor persoane și mai ales a diferitelor parohii prin râvna preoților respectivi. Într'adevăr, unde păstorul sufletească și știut să spună un cuvânt bun la vreme potrivită, arătând râvnă și tragere de inimă pentru marea operă de ocrotire în cadrele Bisericii a dragilor copilași orfani, acolo s'au făcut lucruri admirabile și ori unde această râvnă cu pricepere se va produce, se vor face lucruri minunate.

Pomenesc aici în treacăt fapta părintelui L. Voișan și a parohienilor din Deal. Au poposit zilele trecute la Sibiu, părintele împreună cu doi delegați; voiau să vadă orfelinatul. Acolo s'au întâlnit chiar cu I. P. S. Sa Mitropolitul nostru care, cum arătam într'unul din articolele noastre, se află zilnic între orfani. — Delurenii noștri au vizitat casa Bisericii, cea încăpătoare, curată, plină de soare, aer și lumină, au îmbrățișat cu dragoste pe orfani și pe deplin mulțumiți de cele văzute, indușoși și cu lacrimi în ochi, erau gata de plecare. Cum era tocmai ora mesei I. P. S. Sa l-a poftit să vadă pe orfani la masă, ba să guste și dâșii din mâncarea orfanilor, care pe dea'ntregul este dar din dar. Mișcați, oamenii noștri și-au deschis atunci visteriile sale și-au dăruit copilașilor orfani daruri de mare preț: 15 kgr. lână făcută la mașină, gata de tors, doi miei și peste 100 kgr. făină de grâu cernută. — Liniștiți cu sufletul și pe deplin mulțumiți și împăcați, au plecat acasă.

Tot așa a venit un dar frumos dela parohia Tilișca, unde prin râvna

tinerelor fete s'a colectat caș de oaie, au făcut ele brânza și apoi au adus orfanilor 19 kgr. de brânză de burduf. Un ton bun să dea păstorul și oile îi ascultă glasul, iar orfanii, nu mai sunt orfani.

Dar în începutul articolului voiam să arăt că pe lângă darurile pentru orfelinat venite dela persoane mature și dela parohii, scumpulor noștri orfani, ocrotiți la Sibiu, strada Dealului Nr. 9, s'au bucurat și de dragostea și atențiunea afectuoasă a frăților lor mici și mari dela diferitele școli din cuprinsul Arhiepiscopiei noastre. Au primit frumoase daruri în natură și bani dela elevi de școală primară împreună cu scrisori prietenești, la cari scrisori orfanii noștri au răspuns cu mulțămiri.

Pomenim aici elevii școalelor de aplicație de pe lângă Școala Normală de băieți și fete din Sibiu, cari dând serbări și făcând colecte, au vărsat la fondul orfelinatului sute de mii de lei. Au trimis daruri frumoase mai multe școli primare ca cele din: Alămor, Săliște, Ocna-Sibiu, Rășinari și altele.

Nu s'au lăsat mai pe jos elevii dela licee. Astfel, Sibiu, băieții și fetele, au colectat prin cateheții respectivi peste 500.000 Lei. Petroșanii, Ocna-Mureșului și elevii dela alte școli secundare s'au gândit la frății lor mici dela Sibiu și le-au trimis daruri. Noi înregistrăm cu bucurie aceste gesturi cari pe lângă binefacerea materială, își au tălcullor sufletească atât de mișcătoare. Frății mai mari se gândesc cu dragoste la frății lor mai mici, ai căror părinți s'au jertfit pe altarul Patriei.

Referent

Ziua Eroilor

La Sibiu, ca și pe întreg cuprinsul pământului românesc, pomenirea eroilor căzuți pentru binele și libertatea celor rămași în urma lor, s'a făcut în atmosferă de cucernicie și binemeritată laudă.

Pentru odihna lor, în cimitirul din Dumbrava Sibiului s'a slujit, la orele 11, un parastas. A slujit un sobor de preoți și diaconi. Erau de față șefii autorităților locale în frunte cu I. P. Sf. Mitropolit Nicolae. Deasemenea și un reprezentant al armatei sovietice din localitate.

După rostirea cuvântărilor ocazionale, delegații de școlari și tineri, de muncitori și ostași au trecut prin fața mormintelor presărând flori din belșug.

Asistența a trecut după aceea în cimitirul învecinat, unde odihnesc eroii ai armatei sovietice. S'au depus și acolo coroane de flori și s'au păstrat momente de reculegere în memoria ostașilor sovietici cari dorm pe veci în glia noastră.

Părerii despre Oastea Domnului

Orice acțiune, cu cât este mai vie și mai lucrătoare, trezește în suflăte răsunete mai puternice și mai diferite. Îndeobște judecătorii se împart în două cete, egal de pasionate și egal de injuste: apreciatori și detractori. Lucrul acesta nu întârzie să se întâmple și când e vorba de atât de populara mișcare misionară a Oastei Domnului. În jurul ei, ca în jurul oricărei lucrări vii și răscolitoare, părerile sunt împărțite. Unii susțin că Oastea este un admirabil instrument de acțiune duhovnicească, alții, dimpotrivă, sunt de părerea că ea este o lucrare cu o direcție și cu urmări păgubitoare pentru Biserică. Ar fi cazul să se privească în față această problemă și să fie considerată cu toată seriozitatea, din toate laturile, pentru că Oastea reprezintă o problemă spirituală de prim ordin în viața noastră bisericească și cu probleme de acest fel nu se poate glumi.

Ce spun în general detractorii Oastei Domnului? Că Oastea Domnului este antiortodoxă și că ea reprezintă un ecou străin, de nuanță protestantă, în viața noastră religioasă. Dealtfel, apărătorii ortodoxiei excesive sunt atât de radicali, încât ne-a fost dat să întâlnim oameni cari în numele unui purism ortodox excesiv susțineau pur și simplu că predica în slujbă e împotriva rânduelilor ortodoxe, că toată lucrarea păstorului ortodox trebuie să se reducă la slujbele religioase, la cult, care e miezul și nuanța specifică a ortodoxiei. Pentru acești hiperortodocși se înțelege că noțiunea apostolatului laic, precum și predica mirenilor nu poate însemna decât un scandal revoltător și o probă evidentă de nimicire a dăului ortodox.

Alții, mai puțin oameni de principii și mai mult observatori pe teren, spun că Oastea e periculoasă, pentru că pune în mâinile mirenilor Biblia, îi fac îngâmfați și-i mână pe panta sectelor. Adesea Oastea Domnului este considerată drept un fel de punte de trecere la sectari. Însfârșit alții, fără să o spună pe față, acuză Oastea și pe ostași pentru că le tulbură comoditatea. Într-adevăr, Oastea Domnului e incomodă și ostașii Domnului sunt dificili, pentru că Oastea și ostașii îl cer pe preot într'un anumit fel, îi cer muncă deosebită și o conduită aleasă.

Oare să aibă dreptate acești detractori ai Oastei Domnului?

Credem că poziția puriștilor ortodoxiei este definitiv desființată, căci Biserica, prin cele mai autorizate glasuri ale ei, și-a exprimat de nenumărate ori părerea în legătură cu apostolatul laic pe care îl săvârșește Oastea Domnului în cadrul vieții bisericești. Laicii își au și ei rolul lor, în angrenajul unei Biserici cu adevărat vii. Ei sunt și rămân simple elemente ale turmei duhovnicești, dar nu sunt niște oi necuvântătoare ci cuvântătoare.

În ce privește pericolul Bibliei, aceasta credem că dacă nu e un sacrilegiu, este în orice caz o mistificare. A te teme de cuvântul lui Dumnezeu și a crede că întunerecul păcatului e mai bun decât lumina Scripturii, este semnul cel mai evident al lipsei de conștiință creștină și al neîncrederii în forța operei de pastorație. Este o enormitate a susține că Biserica ortodoxă oprește cetirea Sf. Scripturi și o socotește primejdioasă. Dar e adevărat că nu tot omul poate tălmăci corect Scriptura. De aceea Biserica prin slujitorii ei, au să tălmăcească cuvântul Scripturii. Predica e tălmăcirea Scripturii. Deci să dăm glas amvoanelor.

Pentru preotul slab, nepregătit sau cu prea multe griji personale,

Oastea Domnului reprezintă o ocupație plictisitoare. Oastea Domnului te cere prezent mereu în mijlocul ei; te cere pretutindeni ca preot, ca exemplu, ca șef duhovnicesc.

Dar în același timp Oastea Domnului este o bună școală pentru formarea preotului. Cunoaștem cazuri, că preoți cari nu prea ceteau Sfânta Scriptură și nu se prea îndeletniceau cu predica bine pregătită, după ce au lucrat în Oaste s'au desvoltat, s'au format, au ajuns buni tălmăcitori ai Sf. Scripturi și buni predicatori. Au început a împleti pilde alese în predicile lor și a predica cu plăcere, nu de silă.

Dar ne întrebăm: E bun procedeul de a lucra cu Oastea unde există și de a o evita acolo unde nu există? Din capul locului, trebuie să denunțăm punctul de vedere greșit pe care se situează cel ce cugetă astfel. Cum adică, 'nu-i nevoie de apostolatul laic în aceste vremuri? Nu-i nevoie de o elită religioasă, o elită care să exalte sfințenia vieții creștine? Contra sectelor iarăși nu-i nevoie de un organism care să lucreze cum lucrează leucocitele în sânge? Sunt atât de geloși preoții, încât nu mai vreau să împartă cu nimenea povara apostoliei? Pot ei duce singuri lupta pe toate fronturile? Credem că nu. Ajutorul laicilor, bine organizați și bine disciplinați, este necesar, foarte necesar în aceste vremuri.

Oastea Domnului nu trebuie judecată după fratele N., sau după badea cutare, ci trebuie privită în inima ei, ca o necesitate adâncă a vieții noastre religioase. O trezire a dăului creștin este necesară, spre a alunga staticismul sterp și pur formal din viața bisericească. Inițiativa de acest fel este societatea Oastei Domnului. Ea reprezintă voința de primenire a dăului creștin în Biserică. De aceea, cine este împotriva Oastei, nu e de fapt împotriva ei, ci împotriva dăului de înnoire și a dinamismului creștin în genere. Căci diferențele acuze care se aduc Oastei Domnului, sunt fără obiect. Oastea nu e de vină dacă nu este pretutindenea cum ar trebui să fie. Vina este a acelora care privesc cu scepticism și cu totală neînțelegere opera ei de înnoire. Vina e a celor care nu încearcă prin truda lor să o facă mai bună.

Mărturisesc — și așa vrea ca aceasta să constituie un document suflătesc — că pentru conștiința mea preotească, Oastea Domnului a însemnat extrem de mult. Ea m'a format duhovnicește. Prin intermediul ei am învățat să cuget biblic, să înod primele gânduri și să leg primele cuvinte duhovnicești. Am învățat să mă bucur cu cei mulți, să-i înțeleg, să-i iubesc. Am simțit cele mai rare înfiorări religioase. Mi-am putut da seama ce așteaptă dela preot un creștin conștient și am simțit împinteneala de a fi păstor adevărat. Acolo, în adunările Oastei, am înțeles ce însemnează nebulia pentru Hristos, ce mare este bucuria duhovnicească și ce bogate sunt revărsările harului. Oastea Domnului mi-a făurit în chip definitiv conștiința misiunii preotești.

Orice om de bună credință și cu dragoste de misiunea lui, îmbrățișează Oastea cu conștiința că servește o cauză înaltă și sfântă, o îmbrățișează, primind cele bune și încercând să schimbe cele rele. Oastea trebuie să canalizeze într'un efort unitar și disciplinat al Bisericii, tot ce însemnează voință de înnoire duhovnicească și de încreștinare a vieții.

Această mișcare de înnoire și reîncreștinare e necesară din pricina pasivității și a relaxării dăului cre-

știn în viața de toate zilele. Dacă nu vom iniția noi această mișcare, o vor face, spre paguba Bisericii, sectarii. De ce să facă ei, ceea ce putem face noi, fără a răpi credincioșilor tradiția și Sf. Taine. Ori păstrarea tradiției și a Sf. Taine în Oaste, reprezintă o latură înfinit mai importantă decât cele câteva aparențe parasectare.

Oastea Domnului este un instrument eficace de luptă antisectară. Căci întrebarea cea mai importantă care se pune este aceasta: După ce

ai rupt pe sectar dela secta lui, ce-i dai în schimb? Mediul amestecat din care a vrut să se rupă cu orice preț, chiar cu prețul deslipirii de Biserică? Desigur, nu. Li vom încadra în Oaste, deci le vom da un mediu potrivit și cum pretind ei. Pe sectari nu-i vom rupe din rățacirea lor decât dacă le vom da certitudinea că numai în cadrul Bisericii se poate trăi, adică dacă le vom da un mediu care să le stămpere setea de înnoire morală.

Preot IOAN OPRÎȘ

Munca în lumina creștină

Una dintre problemele care au frământat și frământă și astăzi mai mult societatea umană, este problema muncii. Problema muncii a fost întrebuițată de necredincioși ca armă de atac împotriva creștinismului, acuzând Biserica lui Hristos de-o nedreaptă preluare a acestui efort ce înobilează și sfințește pe om. Detractorii adevărului absolut cuprins în sf. Scriptură, susțin că cei dintâi oameni au fost scoși din rai și pedepsiți cu blestemul muncii, iar despre Mântuitorul afirmă că a îndemnat pe oameni să disprețuiască munca și să trăiască într-o apatie desăvârșită și fără nicio grije, ca pasărele cerului și florile câmpului.

Și pentru ca această greșă acuză, pe cât de injurioasă, pe atât de nedreaptă, ce-ar mai putea persista în mintea cuiva, să fie pe deplin spulberată și să se topească la dogoarea de foc a adevărului dumnezeesc, vom deschide sf. Scriptură, încercând să desprindem de pe paginile ei de aur cea mai înaltă concepție despre muncă.

După ce Dumnezeu a creat pe cei dintâi oameni, i-a așezat în grădina fericirii și i-a binecuvântat grăindu-le: „Creșteți și vă înmulțiți, umpleți pământul și stăpâniți-l” (Fac. 1, 28). Stăpânirea pământului include în sine o strădanie continuă, deci muncă, fără de care această domnare nu s'ar fi putut exercita. Dela început idealul vieții omenești a fost munca. Sf. Scriptură afirmă categoric, că „Dumnezeu a pus pe Adam în grădina Edenului, ca s'o lucreze și s'o păzească” (Fac. 2, 15), iar în altă parte stă scris: „...și la toată viețuitoarea numele ce i-l-a dat Adam, aceasta a fost numele ei. Și Adam puse nume la toate vitele și la păsările cerului și la toate fiarele câmpului” (Fac. 2, 19—20), ceea ce nu se putea face fără încordarea minții, adică fără muncă. Făcut după chipul lui Dumnezeu, omul avea să devină asemenea Creatorului său printr'o strădanie neobosită și-o acțiune creatoare permanentă. Așa dar munca din e raiu, ea e binecuvântare dumnezeiască și lege cerească, nu osândă, nici pedeapsă, nici blestem. Prin munca brațelor, Adam lucrează grădina raiului. Prin munca intelectuală, Adam pune nume tuturor făpturilor. Mai târziu, găsim și cuvinte de osândă la adresa lucrătorului: „Blestemat să fie pământul din cauza ta, cu dureri vei mânca dintr'însul în toate zilele vieții tale; spini și pâlămidă îți va crește ție și vei mânca iarba câmpului. Întru sudoarea feței tale vei mânca pâinea ta, până ce te vei întoarce în pământul din care ai fost luat” (Gen. III 17—19), dar acestea sunt o urmare a căderii omului din starea primordiale.

Deși după căderea în păcat, munca devine mai grea și neplăcută din cauza că omul întâlnește la tot pasul adversitățile naturii care nu-i mai este subordonată, totuși Dumnezeu impune poporului ales muncă asiduă, descoperindu-i valoarea morală și puterea ei mântuitoare: „Șase zile vei lucra și-ți vei face toate lucrurile tale. Iar ziua șaptea este ziua odihnei, închinată Domnului Dumnezeului tău... pentru aceea a binecuvântat Dumnezeu ziua de odihnă și a sfințit-o pe ea” (Eș. 20, 9—10). Iar prin gura înțeleptului Solomon Dumnezeu grăește așa: „Mergi la furnică, leneșule, vezi căile ei și fii înțelept. Până când leneșule vei zăcea? Puțin somn, puțină dormitare și sărăcia ca un hoț te va ajunge” (Prov. 6, 6—11).

Cel care a dat muncii adevăratul ei sens divin, ridicându-o la rangul de virtute, a fost Domnul Iisus Hristos. Aflat Mântuitorul cât și ucenicii Săi, au fost muncitori în adevăratul înțeles al cuvântului, restabilind pentru todeauna noblețea și obligativitatea muncii. Până la vârsta de 30 ani Domnul Hristos a muncit cu brațele, agonisindu-și cu palmele Sale traitul de toate zilele: „Acele mâni care i-au binecuvântat pe cei săraci cu duhul, care i-au vindecat pe leproși, care au dat lumină orbilor, care a înviat morții, acele mâni străpuse la urmă de piroane pe cruce, erau mâni scăldate în sudoarea muncii. Mâni care au simțit amorfeala muncii, mâni bățătorite de muncă, mâni care bățuseră cuie de lemn, mâni de meșteșugar” (Giovanni Papini: Viața lui Iisus. Trad. de A. Marcu, pag. 53).

Sf. Ap. Pavel a fost un lucrător de corturi, un sânguinos muncitor manual, care scrie astfel Tesalonicenilor: „Pentru că înșivă știți cum trebuie să ne urmați nouă, că n'am fost fără rânduală între voi, nici n'am mâncat în dar pâinea de a cineva ci în osteneală și muncă noaptea și ziua lucrând, ca să nu împovărăm pe cineva, dintre voi. Nu zic că nu avem drept, ci ca să ne dăm pe noi înșine vouă pildă spre a ne urma nouă. Căci când eram la voi și această v'am poruncit, că dacă cineva nu voește să lucreze, nici să nu mănânce” (2 Tes. 3, 7—10).

Suprema recompensă acordată omului muncitor și harnic, precum și osândă vecinică, care-l așteaptă pe cel neînțelept și leneș, o ilustrează în chip minunat Mântuitorul în parabola talanților. Celor ce s'au nevoit muncind, Stăpânul le-a zis așa: „Bine, slugă bună și credincioasă, peste puține ai fost credincios peste multe te votu pune” (Mat. 25, 21), iar pe cel leneș l-a certat și l-a pedepsit aspru spunându-i: „Slugă vicleană și leneșă, ai știut că secer unde n'am sămănat și adun unde n'am risipit; de aceea se cădea să dai argintul meu neguțătorilor și eu venind așa fi luat al meu cu dobândă. Deci luați talantul dela ei și-l dați celui ce are 10 talanți... iar pe sluga netrebnică aruncați-o în întunerecul cel din afară, acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților” (Mat. 25, 26—29, 30).

Tot Mântuitorul Iisus Hristos a proclamat principiul: „Vrednic este muncitorul de plata sa” (Luca 10, 7). Iar apostolul neamurilor adresându-se Corintenilor, le scrie: „Cine sădește vie și nu mănâncă din roada ei? Sau cine paște turma și din laptele turmei nu mănâncă? Pentru că în legea lui Moisi este scris: Să nu legi gura boului ce treeră. Dar oare pentru hoși se îngrijește Dumnezeu? Căci cine ară trebuie să are cu nădejdea că va avea roada și cine treeră, trebuie să treere cu nădejdea că va avea parte de cele așteptate (I Cor. 9, 7, 9, 10).

Istoria culturii umane confirmă adevărul ce nu poate fi contrazis sau tăgăduit de nimenea, că neamurile creștine sunt cele mai culte și civilizate dintre toate popoarele pământului, tocmai pentru că religia creștină e o religie a muncii. Creștinismul, prin înalta sa concepție despre muncă, a schimbat radical viața omenească făcând din sufletul fiecărui om o sursă nepuțabilă de energii creatoare de valori morale și sociale. Munca manuală și intelectuală se întregesc, alcătuind legea exi-

Preoteasa, ca soție și colaboratoare a preotului

Nimeni nu poate contesta că în aceste frământări postbelice nu s'au pus probleme noi, în cari toate elementele sociale sunt chemate să depună eforturi, pentru încheierea viitoarei ordini a vieții omenești.

În această cursă a sforțărilor nici femeia nu a rămas numai în liniștea casei sale.

Tovarășe de tranșee, manifestante de stradă, stahanoviste, oratoare la tribuna politică, manifestări cari până ieri erau din domeniul așa ziselor „americanisme”, astăzi sunt realități, chiar și în țara noastră.

Și fiindcă am găsit că într-adevăr astăzi și femeia s'a angajat atât de mult în rosturi ce depășesc pragul căminului său, să pun în fața Dvoastră și a soților noștri, rostul adevărat al nostru, al preoteselor, în tumultul acesta de principii și de manifestări ale așa zisei lumi noi.

Cu adevărat, în această mobilizare pentru rostuirea vremilor de pace, nici noi nu trebuie să stăm nepăsătoare, ci să ne căutăm locul nostru în acest plan al reconstrucției neamului.

Suntem soții de preoți. Dumnezeu ne-a legat de soarta celor mai frământați luptători pentru binele omenirii, cari din zori și până în seară propovăduiesc o lume bazată pe principii ce sunt date să vindece imperfecțiunile lumii umane.

Agrăirea noastră de „maică preoteasă” ne angajează întru toate vredniciei aceleia care este „taica părintele”; casa lui este casa noastră, copiii lui, copiii noștri, străduințele lui sunt și ale noastre, vrednicia lui este și mândria noastră, durerii lui, și ale noastre și credința lui, și a noastră.

Atunci când el, slujitorul lui Hristos, își caută lumina și înțelepciunea în cartea vieții, noi nu putem privi în altă parte, ori cari ar fi isptirile învierii vremii, decât tot în această Scriptură, care își are un altar și un slujitor în casa noastră.

În această carte găsim rostul nostru, trimiterea noastră și vrednicia noastră. Căutați icoana duloasă a mironosițelor muieri, cari au intrat în istoria mântuirii lumii urmând pe Hristos, pe Invățătorul și sărutând picioarele Celui răstignit, sluj-

stenței noastre, principiul viu care face să progreseze indivizii și națiunile. Ea e viață, fericire și bucurie. Spiritul poate să ostenească din cauza muncii, dar lenea îl distruge. Chiar și munca celui mai umil salahor contribue la binele soției aște. O maximă înțeleaptă a unui împărat chinez spune că „atunci când un bărbat este leneș sau o femeie este nesărguincioasă, cineva îngheață sau moare de foame undeva în întinsul imperiului”.

Munca înviorază atât trupul cât și sufletul. Ea este acțiune conștient îndrumată spre un anumit scop. Organul respectiv individului sau neamul care nu muncește, e sortit pierzării. Evanghelia muncii rămâne deapănarea piatra unghiulară în noua zidire a României de azi și de mâine, singura dăătoare de libertate și fericire.

Biserica lui Iisus Hristos și'n special Biserica ortodoxă, și-a făcut un titlu de glorie și de mândrie pe deplin justificată, din faptul de-a fi stat în permanent contact cu poporul muncitor, a cărui soartă a împărțit-o totdeauna. Creștinismul și Biserica nu sunt și nu pot să fie contra muncitorilor și aspirațiilor legitime ale muncitorimii. În secolul în care lumina lui Hristos se reflectează cu mai multă strălucire în toate compartimentele vieții individuale și colective, impunându-le dinamismul creator de valori nepieritoare, a munci nu însemnează numai a agonisi hrana și cele necesare vieții trupestă, ci însemnează și o poruncă de sus, care ne impune o înaltă datorie de conștiință și ne obligă să ascultăm și să îndeplinim voia cea sfântă a lui Dumnezeu pentru preamărirea Sa și fericirea noastră.

Preot Iacob Cantor

jindu-L la îngropare, au fost primele vesti-toare ale Invierii.

Dar casa Martei și a Mariei, în care Cel ce dă viață își afla odihna trudei mântuitoare, „partea cea bună și-a ales” slujind Domnului său în orice fel, cu toată hărnicia.

Filele istoriei creștine au pagini de sfântă dăruire pentru slujirea lui Hristos și a Bisericii Sale, a fecioarelor și mamelor ce în circurile romane și în chinurile persecuțiilor, au închinat viața lor alături de apostoli și mucenici.

Și nu au fost vremuri în cari femeia, ca soție sau mamă creștină, să nu-și poarte cu vrednicie pilda unei vieți închinată casei și slujirii credinței.

1. *Ca soție de preot, ne-am primit cununa ca să fim sufletul casei lui. Ca o icoană, podoabă a locului unde se reface un trudit, care uneori este răpus de adversitățile zilelor, să fim sora care mângăie, însuflețește și îl leagă în nădejdi mai bune. Căci singura dorință a unei preotesse nu poate fi alta decât să-și ajute soțul în îndeplinirea scopului vieții lui.*

Ca două inimi încălzite de o singură viață, trăiesc în sublima dorință ca viața lor să le fie nobilă, mai nobilă decât a oricărui cămin, căci ei poartă un destin care i-a ales să fie pildă tuturor.

Dorințele ei personale sunt supuse unei înfrânări aise, ca să facă viața conjugală armonioasă, voința ei disciplinată și judecata clară și calmă. Chiar dacă judecățile lor nu se potrivesc întotdeauna, așa își va impune ca ea să fie credincioasă bărbatului în principiile creștine ce i au fost cetite din apostolul ce se spune la cununie.

„Iubirea e succesul ei. O iubire care nu e oarbă, ci luminată. Sfatul ei nu e o poruncă, ci o dorință. Slăbiciunile și căderile lui nu le desconsideră, ci conștie că s'a măritat după un om, dorește să-l știe biruitorul scăderilor lui și ajungând idealul pe care ea și l-a închipuit, să devie ceea ce credința sa năvălind așteaptă să fie”.

2. *Pilda casei preoțești. În casa ei, „maică preoteasă” nu poate fi ca oricare altă femeie. Imbrăcată sobru, ca una ce este în armonie cu sobrietatea soțului ei, asemănătoare unei vestale, cu toată seriozitatea ținutei alese, reprezintă demnitatea unei case ce slujind Domnului, nu se poate întrece cu găteală, luxuri și petreceri serale, când o lume întreagă năcăjită bate la ușle ei.*

Ea are ca normă de comportare cuvintele sf. Pavel, Apostolul neamurilor, către ucenicul său Timotei: „Asemenea și femeile, în îmbrăcăminte cuviincioasă, să se împodobească cu sfilă și cu cuminenție, nu cu împletituri de păr sau cu aur sau cu mărgăritare sau cu veșminte scumpe, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care fac mărturisire de evlavie”, (I. Tim. 2, 9—10).

Este o mamă a Grahilor, atunci când Dumnezeu a dăruit-o cu podoaba copiilor, și în grija creșterii lor se roagă și se străduiește întru educare aleasă, ca mamele vrednicilor slujitori de altare ce au ajuns un Ioan Gură de Aur, Sf. Vasile cel Mare sau un Șaguna.

Casa ei e casă cu icoane și nu chipuri obscene, atmosfera ei are mireasmă de tămâie și busuioc, înfățișarea întotdeauna proaspătă, curată, îmbrăcată în podoaba și măestria mânilor sale și întotdeauna primitoare. A rămas din vremuri vestită ospitalitatea caselor preoțești, unde cei săraci găseau o bucată mai dulce, iar oaspeții chiar și cei mai aleși, o bucată cu măiestrie pregătită și cu largă inimă servită.

În cele din afară ale casei, cu o înfățișare din cele mai plăcute, cu spor în bogățiile casnice, toate îngrijite cu hărnicie de o mână ce nu are odihnă, nici comoditate și preocupări feminine moderne, ci pilda vie a unei munci, ce stă măturie a unei case de slujitor al lui Dumnezeu și a bune rânduiei în lume.

3. *Colaboratoare a soțului său. Atunci când vremurile cer, ea se alătură în sprijinul fățiș al acțiunii soțului său. Dacă în vremile trecute ea era părtaşă acțiunii de păstorire a poporului prin pilda și ținuta casei sale, azi vremile o silesc ca să iasă uneori chiar din cuibul său și să acționeze public la manifestările noi ale vieții misionare, a Bisericii lui Hristos, în care soțul său e apostol.*

Deodată cu complicarea vieții sociale și cerințele misionare sunt mai multe și ramurile de activitate mai variate, dând posibilitate ca și ea, stăpână pe calitățile și pregătirea ei, să fie un sprijin efectiv în acțiunea mântuitoare a preoției.

Biserica a pus la îndemâna acestor acțiuni rânduiei prin cari, începând de la ușa altarului, unde numai preoția poate grai și până în cea mai umilă colibă, unde o mână și un suflet de femeie aduce cea mai caldă mângăiere, să pătrundă duhul cald al unei legi pentru mântuirea adevărată a oamenilor. Societățile feminine ale Reuniunilor de femei, unde cu rari excepții tocmai preotesele au locul de întâi stătoare, precum și orice acțiune feminină, ca „Anastasia Șaguna” a tinerelor fete, sau elementele feminine ale „Oastei Domnului”, sunt mijloace prin cari din tinda bisericii în întregul cuprins al parohiei de păstorire a soțului său, preoteasa poate aduce ajutorul cel mai prețuit misiunii preoțești.

Ea știe că Scriptura spune că nu-i este îngăduit să vorbească în biserică, dar pentru aceea lucrează în sprijinul Bisericii în care s'a născut și al cărei păstor este soțul ei.

De aceea nu va urca la tribune, cum fac altele, să se încurce în ideologii, nici nu va cădea în extaz ca mucenicile neascultării, ce ieșind din sânul Bisericii profetizează în adunări sectare și halucinate mințind în limbi și în fapte adevărate, ci întotdeauna însoțite de elita morală a comunismului din satul său, aranjează și împodobește biserici, cercetează bolnavi, îmbracă orfani și pune în slujba vie a faptei creștine, toată hărnicia și pilda sa.

În vremile atât de vitrege unei misiuni divine și în tumultul acesta de greutăți ce pun la grea încercare pe soțul său, ea este astfel în biserică lui, ca și în casa și familia lui, o parte intimă care completează o dorință, o sprijinătoare efectivă care cooperează într-o luptă, un ideal și o mângăietoare de inimă jertfită pentru frumos și adevăr, care din suspine de jertfelnicie reciprocă pentru binele semenilor, pentru mântuirea lumii, să aducă o biruință, biruința chemării preoției a cărei ucenică s'a ales de bună voie însoțindu-se cu un preot.

Desigur în această problemă n'am spus totul. Și dacă mi-am permis a pune aci atât de sumar problema rostului nostru ca preotese, este, ca și noi, pășind cu vremile să ne apropiem cât mai mult de înțelegerea ținutei noastre și să aducem în sprijinul misiunii creștine, în acest veac atât de amețit de „Fata morgana” a altor lumi, altor aspirații și altor principii, — principiul mântuitor al lui Hristos, al cărei apostol sunt legii ostentorii noștri soți și noi preotesele Bisericii noastre strămoșești.

Maria Al. Florea

Nr. 6134/1946 Plenar (29) 1—3

Concurs

Pentru întregirea postului de protopop al tractului Brașov, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Telegraful Român”.

Retribuțiunile sunt:

1. Salar dela stat.
2. Venitele stolare dela parohia protopopească Brașov-Schei I.
3. Sesiune parohială 32 jug. pământ.
4. Locuință în casa protopopească-parohială.

5. Diurnele convenite protopopilor.

Cereri de binecuvântare de candidare și de concurs, se vor înainta la Consiliul nostru arhiepiscopal din Sibiu.

Sibiu, din ședința plenară ținută la 5 Iunie 1946,

Consiliul Arhiepiscopal

VITRINA CĂRȚII

Ion Agârbiceanu: Fața de lumină a creștinismului. Meditații. Blaj, 1943. Preț 800 lei. Am luat cunoștință de scriitorul I. Agârbiceanu din cursul inferior de seminar, cetind Arhanghelii. Nu știam că e preot și nu-mi părea rău că nu e. Am cetit ceva din nuvele în frunte cu vol. Două iubiri, apoi romanele Legea trupului și Legea minții. Am aflat că e preot, dar îmi părea rău că nu e ortodox. I-am cetit toate cărțile. Am băgat de seamă că dănsul nu face caz de deosebirea confesională. Viața bucurii și necazurile preotului și a țaranului ardelean descrisă în cărțile sale, nici nu bagi de seamă că e a unuia ortodox sau unit. Dealtfel nici nu se deosebește. Preotul unit are familie, trăește în același mediu și luptă cu aceleași greutăți ca și preotul ortodox: parohia unită este răsărită în parohia ortodoxă. Țăranul unit trăește în aceeași comunitate de viață și tradiții cu cei ortodocși. Apoi părintele Agârbiceanu își dă seama că accentuând ceea ce ne desparte nu servește nici Biserica, nici Neamul românesc, ci ceea ce ne apropie. Iată de ce regretul meu nu mai e așa de mare.

În ceea ce mă privește am cunoscut viața parohiei și satului ardelean, înainte de a veni cu ea în contact, din cărțile părintelui Agârbiceanu, pe care le-am socotit niște capitole de pastorală în haină literară.

Cartea de față cuprinde 27 meditații, care, cum spune și titlul, pun creștinismul în adevărata lui lumină. Literatura noastră e săracă în meditații. Cele 27 meditații, trecute prin sufletul unui preot și peana unui scriitor, sunt frumoase ca formă și grele de gândire. Sunt răspunsuri bune date la atâtea probleme creștine neînțelese bine, dela cei cari cred că sunt buni creștini exagerând învățăturile și poruncile evanghelice, până la cei ce le resping în numele simțurilor, rațiunii ori științei, că ar da o concepție de viață tristă, împotriva vieții sau a lumii.

Ca exemplificare, iată câteva citate, cu regretul că nu putem da mai multe și întregi, ceea ce va înlocui cetirea cărții... „În bisericuțele noastre de lemn, în stil bizantin oricât de vechi, îmi pare că pot respira mai ușor decât în grelele arhitecturi de piatră ale catedralelor din Apus... Interiorul bisericuțelor noastre îl simt mai senin și nu e plin de pace grea, toropitoare, a marilor domuri, ci de una odihnitoare. Ești în casa Domnului și parcă ești în casa ta”. (În catedrală, pg. 4). „În nici un sistem religios, ori filosofic, lucrurile trecătoare ale lumii nu au fost ridicate la o atât de înaltă valoare, ca în creștinism: ele să fie garanții fericirii veșnice, dacă au fost bine întrebuințate ca scop nu ca țintă, în cadrele legii morale”. (Deșertăciune? pag. 61) „Mă gândesc pentru ce nu se stărue îndestul în propovăduirea Evangheliei asupra sufletului luminos a lui Hristos? S'ar încetățeni mai bine în viața omenească optimismul însorit creștin, ar crește energia umană, creatoare, s'ar da durerii și suferinții înțelesul ei adevărat și oamenii ar suporta-o — în fețele ei de umbră — cu mai mare vitejie” (Idem pg. 62) „Doctrina creștină rămâne deschisă cercetării genului ca și intelectului mediocru. Cuprinde înălțimi și profunzimi în care nu va putea pătrunde nici mintea cea mai genială, după cum oceanul nu-l va putea străbate înnot nici cel mai bun înotător din lume”. (Înzestrarea spirituală, pg. 107).

Este o carte bună de apologetică, pe care o poate folosi din plin atât profesorul de religie cât și preotul dela oraș sau dela sat, spre întărirea și luminarea lui și a altora.

De n'a ajuns până acum, o dorim în mâna tuturor!

Pr. Gh. C. Diaconu

Răspândiți cu drag

Telegraful Român
Organul lui Șaguna din 1853

Dumnezeu

Cu dreapta Ta strălucitoare
Invăluit, în foc, mereu,
Porți generații trecătoare
Ce pier ca umbrele sub soare
Pe drumul de amurguri greu.

Spun vremurile despre Tine...
Orgi uriașe Te slăvesc,
Oceanele de Tine pline:
Cuvântul Tău lucește 'n mine
Și eu zadarnic Te doresc
Nu pot ca să Te întălnesc.

Prea jos sunt eu, prea sus ești Tată...
Înalt, în slava Ta de veci,
Surdzi în slava înstelată:
Pe calea mea, Tu, niciodată,
Cu azeit de primăveri nu treci,
Aștept gemând, — Tu nu mai treci.

Spre Tine este-o apă mare
Și nu am aripi de avânt;
Răsună trâmbișii de plecare
Și'n viforul de spulberare,
În dorul fără de hotare,
Înlăcrimat, în moarte, cânt.

CONST. GORAN

Nr. 6190/1946

Paza sf. biserici

În ultimul timp s'au săvârșit furturi în mai multe biserici din cuprinsul Arhiepiscopiei noastre.

Legiunea de Jandarmi din Sibiu, examinând câteva cazuri a comunicat Consiliului nostru arhiepiscopal, că bisericile respective aveau încuietori foarte sumare, iar unele cu ferești joase și fără gratii.

Oficiile protopopesci și parohiale se vor îngriji ca bisericile noastre să aibă încuietori bune și gratii la ferești pentru a le feri de prădători fără suflet.

Sibiu, din ședința secției bisericesti delă 4 Iunie 1946.

CONSILIUL
ARHIEPISCOPEC

Adunarea eparhială dela Caransebeș

La doi ani dela ultima sesiune, deputații Adunării eparhiale a Episcopiei Caransebeșului s'au întrunit în zilele de 19 și 20 Mai 1946.

După slujirea sf. Liturghii de către P. S. Sa Episcopul Veniamin înconjurat de un sobor de preoți și'n cursul căreia a predicat Păr. prot. Dr. Marcu Bănescu, s'a făcut chemarea sf. Duh și parastas pentru ierarhii, mecenai și membrii Adunării eparhiale decedați.

Apoi P. Sf. Episcop Veniamin deschide Adunarea eparhială printr'o frumoasă și luminoasă cuvântare, în care arată situația lumii și a țării noastre în ultimul timp și subliniază îndatoririle ce le are Biserica de îndeplinit în ceasul de față. Totodată anunță c'a luat inițiativa înființării unui fond al militelor și c'a sosit timpul să se purceadă la zidirea unei mărețe biserici catedrale în Caransebeș.

În după amiaza zilei de 19 Mai și în 20 Mai înainte de masă, au avut loc celelalte două ședințe ale sesiunii adunării, în sala festivă a primăriei orașului. S'au prezentat și discutat într'un stil cu adevărat parlamentar, rapoartele secțiilor Consiliului eparhial, dovedindu-se încăodată grija deosebită pe care o poartă Bisericii nu numai clericilor ci și laicilor luminați.

Repatriere. De curând au fost repatriați 1400 de țărani români luați cu sula la muncile agricole din Germania. Ei au fost găsiți de armatele aliate învingătoare în Germania, de unde au fost duși de autoritățile americane și franceze spre refacere la Sedan în Franța, iar de aici repatriați cu un tren special.

INFORMAȚIUNI

INTERNE:

Elogiere. „Nea Ellas“, organul coloniilor grecești din România, elogiază foarte călduros personalitatea I. P. S. Sale Patriarhului Nicodim, cu prilejul aniversării a 80 ani de viață.

† **Decese.** În ziua de 26 Mai a. c., a trecut la cele veșnice protopopul stavrofor Laurențiu Curea, consilier eparhial și directorul corului Episcopiei Clujului. Dumnezeu să-l odihnească cu dreptii.

† **După Preotul Valeriu Bonea** din Felfeld, a avut grele suferințe, a adormit în Domnul Luni, în 3 Iunie, în al 66-lea an al vieții și al 42-lea al preoției.

Dumnezeu să-l odihnească cu dreptii!
DI Dr. Petru Groza a fost proclamat cetățean de onoare al orașului Iași.

Ministerul Educației Naționale a alcătuit o nouă programă analitică pentru candidații la bacalaureatul teoretic.

Guvernul a hotărât reînființarea prestației în natură. Toți bărbații între 21—60 ani vor fi obligați să facă 2 zile de muncă pe an, în folosul statului.

DI Dr. Petru Groza a făcut de curând o vizită la Academia Română.

Sentința Tribunalului Poporului de condamnare la moarte a marilor criminali de război: Ion și Mihai Antonescu, C-tin Vasiliu și Gh. Alexianu, a fost executată la 1 Iunie a. c.

EXTERNE:

Sanctitatea Sa Patriarhul Alexei al Rusiei vizitează Bulgaria.

Lucrările adjuncților miniștrilor de externe continuă.

Guvernul român a recunoscut ca guvern legal al Spaniei, guvernul republican spaniol din străinătate.

Americanii au descoperit o nouă armă secretă și anume o bombă care răspândește microbii și care este mult mai distrugătoare chiar decât vestita bombă atomică.

Pustia Saharei va fi transformată în regiune roditoare.

Anglia și România negociază reluarea operațiunilor bancare.

Intr'un discurs rostit la biserica scoțiană din Edinburg, dl Atlee a declarat: „Noi laburiștii, care încercăm să servim generația noastră, știm perfect că avem nevoie de oamenii Bisericii“.

„Indiferent de diferențele existând între credințioșii diferitelor Biserici, ei sunt uniți pentru a prezenta lumii, valorile morale absolute și pentru a da exemple de conduită îndepărtate dela egoismul individual, dela egoismul de grup, și mai ales dela egoismul național“.

Rezultatul alegerilor din Franța este următorul: Mișcarea republicană populară 159 mandate, Partidul Comunist 146 m., Partidul Socialist 115 m., Partidul Republican al libertății împreună cu partidele asociate 57 m., Partidul radical 37 m.

DI Stetinius și-a dat demisia din funcția de reprezentant permanent al St. Unite pe lângă ONU.

DI Novikov, noul ambasador al U. R. S. S. în St. Unite, și-a prezentat scrisorile de acreditare.

Rezultatul alegerilor din Cehoslovacia este următorul: Partidul Comunist al Cehilor și Slovacilor 115 mandate, Partidul Socialist național al președintelui Beneš 55, Partidul catolic 47, Partidul slovac democrat 42, Partidul ceh democrat 37, Partidul socialist 27, Partidul slovac al libertății 3, Partidul muncitoresc 2.

A murit M. I. Kalinin, din președinte al Sovietului suprem din U. R. S. S.

Știri locale

Predică în Catedrala din Sibiu

4. *Duminecă în 9 Iunie 1946 (Sfintele Rusalii)*, servește I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, înconjurat de un mare sobor de preoți. Predică: *Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae.*

5. *Luni în 10 Iunie 1946 (a doua zi de Sfintele Rusalii)* servește P. Sf. Arhieru-vicar Teodor, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi. Predică: *Prea Sfinția Sa Arhieru-vicar Teodor.*

6. *Duminecă în 16 Iunie 1946* servesc: Cons. Ieronim Grovu, Aurel Nanu și prot. Mihail Neagu; diaconii: Anatolie Scurtu și Vasile Gârbu. Predică: cons. Aurel Nanu.

7. *Duminecă în 23 Iunie 1946* servesc: Prot. Mihail Neagu, duhovnicul Nicodim Belea și insp. Dumitru Călugăr; diaconii: Simion Macarie și Vasile Gârbu. Predică: duhovnicul Nicodim Belea.

8. *Luni în 24 Iunie 1946 (Nașterea Sf. Ioan Botezătorul)* servesc: Prot. Mihail Neagu, cons. Alexandru Popa și prof. Dr. Teodor Bodogae; diaconii: Anatolie Scurtu și Vasile Gârbu. Predică: prot. M. Neagu.

Nr. 5682/1946

(30) 1—1

Concurs

La Consiliul nostru arhiepiscopal ortodox român din Sibiu sunt vacante următoarele posturi, pentru care se publică concurs cu termen de 15 zile.

1. Un post de șef de birou la contabilitate.
2. Un post de subșef de birou la contabilitate.
3. Un post de om de serviciu.

Cei ce doresc să ocupe aceste posturi își vor înainta cerere timbrată, însoțită de toate actele prevăzute în avizul nostru din „Telegraful Român“ Nr. 17/1943, la Consiliul arhiepiscopal ortodox român din Sibiu.

Sibiu, din ședința secției bisericesti delă 4 Iunie 1946.

Consiliul Arhiepiscopal

Nr. 438/1946 Prot.

(31) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa I-a Sibiu-Treistejari, se publică concurs cu termen de 30 zile dela apariția în „Telegraful Român“.

Venitele împreunate cu acest post:
1. Salar dela stat.
2. Venitele stolare obișnuite în parohie.
3. Chiria pentru locuința preotului se plătește de parohie.

Indatoririle preotului:
Cel ales va catehiza la școala primară din parohie și va predica regulat în duminică și sărbători.

Cererile de concurs se vor înainta în termen la Oficiul protopopesc ort. român din Sibiu. Tot în termen se va înainta și încuviințarea arhierescă de candidare.

Concurenții se vor prezenta în parohie, în duminică și sărbători, numai cu încuviințarea Oficiului protopopesc, pentru a sluji, predica și a face cunoștință cu credincioșii.

Sibiu, la 4 Iunie 1946.
Oficiul protopopesc ort. român al Sibiului, în înțelegere cu Consiliul parohiei Sibiu-Treistejari.

Mihail Neagu
protopop

Nr. 111/1946

(28) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa II-a Daneș, protopopiatul Târnava Mare se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Tel. Român“.

Venitele împreunate cu acest post:
1. Salarul dela stat.
2. Casă parohială cu supraedificate în stare bună, grădina 15 p.
3. Sesiune parohială 15 iug. 208 st. p. arător, fânaș, vie.
4. Lemne de foc 10 stânjini fasonate în pădurea parohială, fără transport.
5. Taxele stolare uzitate în protopopiat.

Cel ales va oficia utrenia și vecernia în fiecare zi, va catehiza în școala primară, va predica în duminică și sărbători.

Concurenții își vor înainta în termen cererile de concurs, însoțite de documentele prescise și de încuviințarea arhierescă de candidare, Oficiului protopopesc din Dumbrăveni, județul Târnava Mică și se vor prezenta în parohie numai cu încuviințarea Oficiului protopopesc, pentru a celebra, predica și face cunoștință cu poporul, în duminicile și sărbătorile ce li se vor fixa.

Dumbrăveni, la 22 Mai 1946.
Oficiul protopopesc din Dumbrăveni în înțelegere cu Consiliul parohial din Daneș.

Ioan Dragoalea
protopop

Nr. 5088/1946

(26) 3—5

Concurs din oficiu

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa I-a, Poiana Mărului I, protopopiatul Bran, se publică al doilea concurs cu termen de 30 zile dela apariția în „Telegraful Român“.

Venitele împreunate cu acest post:
1. Salar dela stat.
2. Sesiune parohială de 6 jugăre pământ.

3. Venitele stolare obișnuite în protopopiatul Bran.

Indatoriri:
Cel ales va predica regulat în duminică și sărbători și va face catehizația în școala primară, în înțelegere cu preotul dela parohia Poiana Mărului II.

Cererile de concurs vor fi înaintate direct la Consiliul arhiepiscopal din Sibiu.

Sibiu, din ședința senatului bisericesc, ținută la 14 Mai 1946.

Consiliul arhiepiscopal

Nr. 135/1946

(27) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa III-a Dealul-Frumos, din protopopiatul Agnita se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în „Telegraful Român“.

Venitele împreunate cu acest post:
1. Salar dela stat.
2. Casă parohială în fosta școală confesională cu două camere și una bucătărie cu nu coridor pentru Oficiul parohial.

Curtea școlii de supraedificate de pe ea. Intravilanul dela Nr. 168 cu șură și grădină în suprafață de 1310 st. p.

3. Sesiune parohială: 5 jugăre fânaș pământ vechi; 18 jugăre arător și fânaș din reforma agrară.

4. 6 stânjini lemne de foc în pădurea comunală; fasonatul și transportul privește pe preot.

5. Venitele stolare obișnuite în protopopiat.

Indatoriri: Preotul ales va face catehizația în școala primară și va predica în duminică și sărbători.

Concurenții își vor înainta în termen cererile de concurs însoțite de documentele prescise și încuviințarea Arhierescă de candidare, Oficiului protopopesc în Agnita.

Concurenții se vor prezenta în parohie cu prealabila încuviințare a Oficiului protopopesc în zi de Duminecă pentru a sluji și predica în sfânta biserică și a face cunoștință cu poporul.

Oficiul protopopesc din Agnita în înțelegere cu Consiliul parohial din Dealul-Frumos.

Agnita, la 14 Maiu 1946.

Chirion Marcu
protopop

Nr. 134/1946

(25) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa III-a Himbav, din protopopiatul Agnita, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în „Tel. Român“.

Venitele împreunate cu acest post:
1. Salar dela stat.
2. Casă parohială cu patru camere și bucătărie cu toate supraedificatele economice în stare bună și grădină cu pomi în suprafață de 801 st. p.

3. Sesiune parohială veche: 8 iug. 1562 st. p. arător, 7 iug. 1266 st. p. fânaș, folosința curții bisericii.

4. Una soarte de lemne de foc în pădurea comunală, cca 12 m. sterf.

5. Taxele stolare obișnuite în protopopiat.

Indatoriri: Cel ales va predica regulat în duminică și sărbători și va face catehizația în școala primară.

Concurenții își vor înainta în termen cererile de concurs, însoțite de documentele prescise și încuviințarea Arhierescă de candidare, Oficiului protopopesc din Agnita.

Concurenții se vor putea prezenta în parohie cu prealabila încuviințare a Oficiului protopopesc în zi de Duminecă sau sărbătoare pentru a sluji și predica în sf. biserică și a face cunoștință cu poporul.

Oficiul protopopesc din Agnita în înțelegere cu Consiliul parohial din Himbav.

Agnita, la 8 Mai 1946.

Chirion Marcu
protopop